

O recordo: cinco palabras engaiolantes

Case non sabía nin onde estaba, nin a hora que era, nin....

Sentía coma se tivera o corpo cortado á metade, a boca moi seca e un terrible sono. Pero neles intres a dor que puidese sentir non era comparable cos meus desexos de poder vela, Tiña que mante-los ollos abertos porque sospeitaba que moi cedo podería estar con ela. E non me equivoquei. Apareceu a enfermeira. Ensinoume a nena que estaba cos ollos pechados e o corpo cunha débil cor avermellada. Collina nos meus brazos e díxenlle: "Miña parrula, que ben feitiña es" ¿Por que lle decía iso e non a chamaba polo seu nome, María?...

A viaxe facíase eterna. Pensaba que nunca iamos chegar ó noso destino, a casa dos meus avós. ¿Como serían? Eu imaxinábaos coma nos contos. Imaxinaba á avoa co pelo branco coma a neve e recollido nun moño, coas zapatillas de cadros, o seu chal e sempre sentada ó carón da cheminea calcetando. E o meu avó, ¿tamén sería coma o dos contos? A el imaxinábaos alto, con algo de barriga, calvo e con lentes sempre apoiados na punta do nariz. As horas seguían pasando e non dabamos chegado ó noso destino. E, ¿como sería Galicia? ¿como sería esa terra da que tanto oín falar ó meu pai? El dicíame que alí sempre había auga, que os prados sempre estaban verdes, que tiña flores de todo tipo, praias preciosas... Por iso sempre quixen coñecer ese marabilloso lugar no que había tantas cousas bonitas, tantas belezas... Pero nunca me levaron. E agora por fin podería ir e, sobre todo, por fin podería coñecer ós meus avós. Mentres pensaba todo isto, detívose o coche. Estabamos nunha vila máis ben pequena, con tódalas casas feitas de pedra. E unha desas casas era a dos meus avós. "Aqueles dous que están agardando diante da porta son os teus avós", díxome mamá. Eu collín a súa man porque sentía unha rara sensación no corpo. Tremíanme os dentes, as mans e ata as pernas, por iso andaba case coma un pato mareado. "A avoa está coma sempre", dixo mamá. A mín parecíame que os coñecía de toda a vida e que podía ter con eles toda a confianza do mundo. "Dame un bico, miña parrula" dixo a avoa. E volví a aferrarme á man da miña nai porque sentín de novo a vergoña. A pobre avoa xa estaba algo vella e empezaba a perde-la memoria. O meu nome, non é que sexa moi difícil de lembrar. Paula non é un nome enredante, nin longo. Pero non, tenme que chamar "Parrula" A verdade é que alí, en Bos Aires, non escoitei ese nome na miña vida. E hai que estar moi chocha para confundir Paula con Parrula. ¿E iso de bico? ¿Que sería? Dame moita vergoña non saber o que é, e moita rabia á vez. ¿Por que non nacería eu aquí, en Galicia, para poderme evitar todos estes malos momentos? A avoa rise porque cre que eu lle teño medo, pero o que pasa é que non sei qué darlle, porque non sei o que me pide. "Que meniña tan ben feitiña. ¿queres vir ó meu colo?" "Aquel si que soaba ben, "meniña" Qué maneira tan bonita de chamarme e, na voz do meu avó, soa mellor ca na de calquera. Esa voz, gastada, áspera e algo ronca, pero doce. É a palabra máis fermosa que escoitara nunca. ¿E iso de colo? Seguro que era un lugar marabilloso, como a palabra meniña. Pero, ¿que habería nese lugar? ¿Sería todo diferente a Arxentina e a Galicia, e a tódolos lugares da Terra? ¿E estaríamos sós o meu avó e máis eu alí?...

"Non chores, miña meniña, non chores" E deille un bico na fronte. A enfermeira levouna para bañala e de novo quedei soa na habitación cos meus recordos. Agora xa me lembro, María. Aquel foi o día en que escoitei as miñas cinco palabras engaiolantes. Para min, as cinco palabras máis bonitas de calquera lingua que poida existir e as cinco que máis lembranzas me traen á cabeza.

SABELA DÍAZ-CASTROVERDE VICARIO

2º E.S.O. C.E.P. Xunqueira II

PRIMEIRO PREMIO (Categoría 1º e 2º ESO) do concurso “LETRAS GALEGAS 2001”

Organizado por: CEDOFEITA